

VIJF EEUWEN HITS OM UIT TE KIEZEN

INTERVIEW: ROB KASTELIJN | FOTO: ESTHER VAN VLIET EN DDO

Met Van Curaçao tot Concertgebouw viert Tania Kross haar 25-jarig artiestenjubileum. Samen met haar twee beste muzikale vrienden, pianisten Ernst Munneke en Randal Corsen, brengt de operazangeres een persoonlijke voorstelling vol met de dierbaarste muziek uit haar indrukwekkende carrière. Ze geeft haar publiek een inkijkje in waar zij vandaan komt en de reis die zij de afgelopen 25 jaar heeft gemaakt. Sinds twee jaar woont Tania weer op haar geboorte-eiland Curaçao om een bijdrage te kunnen leveren aan de podiumkunsten op het eiland, waaronder de bouw van een nieuw theater! Plannen waarover ze ook in haar show vertelt, maar die ook zoveel van haar tijd innemen dat zij na deze tournee voorlopig niet meer in de Nederlandse theaters te horen zal zijn. Voor de liefhebbers is het dus bijna nu of nooit.

Als we haar spreken is Tania echter in Nederland en zit ze met haar man en twee kinderen in de auto op weg naar de Efteling. De lucht is donkergrijs, het motregent dus de vraag waarom ze in 2021 na 27 jaar weer besloot terug te gaan naar het zonnige Curaçao lijkt een open deur. Maar toch: hoe is dat zo gekomen?

“We waren het helemaal niet van plan. Ik was net klaar met mijn theatertour toen corona uitbrak. In de zomervakantie zijn we naar Curaçao gevlogen. Ik maakte me natuurlijk ook wel zorgen om mijn ouders. We zijn vertrokken met alleen handbagage, voor ons voelde het als een korte vakantie, even bij opa en oma op bezoek. Nederland zat midden in

een lockdown, maar op Curaçao was alles gewoon open. Dus zeiden de kinderen: ‘Waarom kunnen we hier niet naar school.’ Op dat moment dacht ik: ja waarom ook niet. In Nederland zijn de scholen en theaters dicht, dit is hét moment voor een sabbatical. In eerste instantie was de intentie om een half jaar te blijven, maar we zitten hier nog steeds. Mijn hele familie woont op Curaçao, ik was de enige die in Nederland woonde. We kwamen dus in een heel warm nest terecht. En er is nog een reden waarom het heel erg fijn is om hier te zijn. Na een half jaar kwamen we erachter dat mijn moeder alzheimer heeft. Het is een enorm cadeau dat zij en de kinderen elkaar in die eerste periode nog zo intens hebben kunnen meemaken. En ook voor mij als dochter was het fijn om zoveel mogelijk bij haar te zijn.”

Maar je bent ook nog regelmatig een paar weken in Nederland, bijvoorbeeld voor deze tournee, maar ook voor tv-opnames. Is dat niet lastig dan?

“In het begin vroeg ik mij wel af: kan ik dit wel? Afstand nemen, loslaten. Ik heb toch ook een taak als mantelzorgster. Tegelijkertijd ben ik een product van mijn moeder. Zij heeft mij altijd voorgehouden: ‘Tania, grijp je kansen. Er is geen plafond, je hebt alles in je. Wat je ambities ook zijn, ik zal je steunen.’ Dus toen mijn moeder naar het verzorgingstehuis moest, zei mijn vader: ‘Vergeet niet wie je bent. Ga nou maar zingen.’ We zijn een echte *tribe*, we zijn er altijd voor elkaar. Mijn familie weet wie ik ben en wat ik doe. Daardoor voel ik de overtuiging. Ik doe het ook met alle liefde voor mijn moeder.”

In 2016 is de enige schouwburg op Curaçao, Sentro Pro Arte, door brand compleet verwoest, nadat het gebouw door allerlei problemen al sinds 2001 gesloten was. Jij bent betrokken bij het plan om een nieuw theater te bouwen. Hoe staat het met dat project?

“Er zijn natuurlijk zaaltjes waar je kunt optreden, maar een groot theater met een lijsttoneel en een orkestbak is er al 22 jaar niet meer. Ik heb de afgelopen jaren vaker meegedaan aan pogingen er nieuw leven in te blazen, met hele goede mensen en hele goede bedoelingen, maar het kwam niet van de grond. Ik was zelf natuurlijk ook altijd maar tijdelijk op het eiland. Sinds ik hier woon, sta ik met mijn boots *on the ground*. Ik wil als bruggenbouwer proberen de juiste mensen bij elkaar te krijgen. Alle neuzen dezelfde kant op laten wijzen. Want het heeft niet alleen met bakstenen te maken, het gaat ook over cultuur, identiteit en veel, heel veel geld. En natuurlijk ligt er de vraag: hoe krijg je mensen die al zo lange tijd verstoken zijn geweest van theater straks over de drempel? Het is een project voor de lange adem, maar gelukkig heb ik als operazangeres zeer goed ontwikkelde longen. Dus die lange adem heb ik wel. Het gaat me ook echt aan het hart. Als meisje van zes deed ik balletvoorstellingen in Sentro Pro Arte. Ik wil me nu hard maken voor de nieuwe generatie. Ik ben ook al zo’n vijftien jaar ambassadeur van het Leerorkest. Op Aruba, Bonaire en Curaçao hebben we zevenhonderd kinderen die binnen schooltijd leren om een symfonisch instrument te bespelen. Er is zoveel talent, daar moet je in investeren.”

Om straks misschien niet alleen de nieuwe Tania Kross te ontdekken, maar ook te zorgen dat ze een podium heeft.

“Ja, want het is mij ook niet komen aanwaaien. Ik lag niet in de wieg met een dwarsfluit en goede stem. Ik ben het product van educatie, daar begint het allemaal. En natuurlijk een plek om dat talent te delen met het publiek.”

Jij hebt met een hele toegankelijke benadering van klassieke muziek een heel breed publiek aan je weten te binden. Wat dat betreft kan het genre zich geen betere ambassadeur wensen.

“Ik probeer enerzijds laagdrempelig te zijn, tegelijk wil ik dat het muzikaal van absoluut topniveau is. Dat heeft ervoor gezorgd dat ik een heel gevarieerd publiek in de zaal heb: jong, oud, diehard klassieke concertgangers, maar ook mensen die mij kennen van tv-programma’s als *Beste Zangers* en *ARIA*. Soms wordt in een poging klassieke muziek te populariseren alles versimpeld. Met de gedachte:

dan vinden mensen het wel leuk. Nee! Klassieke muziek overstijgt de tijd juist omdat het zo uitzonderlijk goed is. Ik heb vijf eeuwen hits om uit te kiezen. Ik ben een coverzangeres van nummers die drie-, vier-, vijfhonderd jaar geleden zijn geschreven. Het is aan mij om die te laten horen aan de mensen van nu. Om via al die prachtige muziek door te dringen tot de ziel van de componist.”

Laten we het als slot nog even hebben over de twee pianisten die jou vergezellen, Ernst Munneke en Randal Corsen. Want met hen heb je al heel lang een bijzondere band.

“Ernst is niet alleen een fantastische pianist met wie ik al 25 jaar wereldwijd optreed, maar ook een van mijn beste vrienden. Eigenlijk vier ik in dit programma ook mijn muzikale samenwerking met hem. Ik heb heel veel aan Ernst te danken. Hij heeft mij vanaf het begin af aan gesteund en de ruimte gegeven om mijn eigen stem en stijl te ontdekken. Ik weet zeker dat ik niet zo ver was gekomen als ik niet met hem had samengewerkt. Met Randall

ben ik al vanaf mijn veertiende bevriend. We zaten voor ik naar Nederland kwam met elkaar in een band. Randall is een geweldige jazzpianist en een grote naam in de scene. Hij heeft samenwerkt met grote namen uit de jazzwereld en heeft een aantal Edisons in de pocket. En hij is natuurlijk de componist van mijn Papiamentstaligge opera, *Katibu di Shon* (slaaf van de meester). Het is heerlijk om dit samen met deze twee geweldige pianisten én vrienden te mogen doen.”

**TANIA KROSS
VAN CURAÇAO TOT
CONCERTGEBOUW**

**MAANDAG 22 MEI, 20.30 UUR
SPOT/DE OOSTERPOORT, GROTE ZAAL**